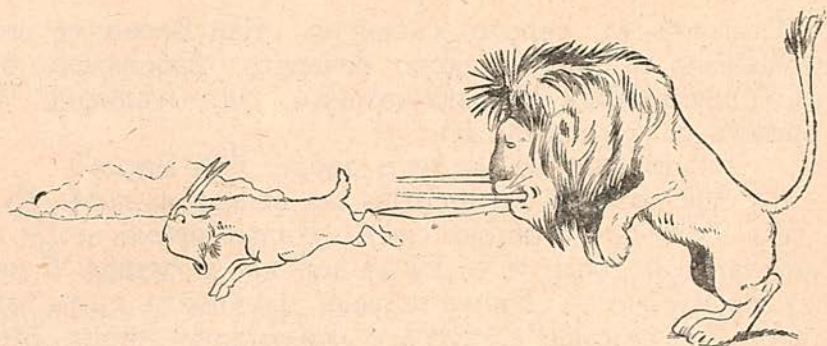




Лъзътъ тогава изрева,
 И тъй, въ гнеза,
 Налапа близката количка,
 Та съ нея да убий нещастната козичка...
 Изъ лъвската уста
 Ржкитѣ щръкнаха като рога...
 Ами сега?...
 — Спасена съмъ, каза
 Тогава бедната коза, —
 Сами затвори си устата звѣрътъ,
 И жбитѣ му нѣма да ме дератъ.

Елинъ Пелинъ.



Ловъ на вълци.

Истинска случка.

Наканихъ се да отида на гости при бай Васко, старъ
 мой познайникъ. Той бѣше опитенъ ловецъ и гостолю-
 бивъ домакинъ. Селото му се гушеше всрѣдъ гънкитѣ
 на планината. Гжста гора го обикаляше и то се губѣше
 въ нея, заедно съ кжщитѣ си.